

Čís. 2077.

Zákon na ochranu volební svobody ze dne 26. ledna 1907, čís. 18 ř. zákona.

Jde o pokus přečinu padělání voleb podle první (nikoliv druhé) věty čís. 3 §u 7 zákona, dostavil-li se kdo k volbě s listinami jiného, by na ně bez jeho souhlasu odvolil, ač oprávněný již volbu vykonal. Zakročení volební komise jest tu překážkou (náhodou) ve smyslu §u 8 tr. zák.

(Rozh. ze dne 5. září 1925, Zm II 147/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 23. února 1925, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem padělání voleb podle §u 7 číslo 3 zákona ze dne 26. ledna 1907, čís. 18 ř. zák., zrušil však podle §u 290 tr. ř. napadený rozsudek, pokud jím byl obžalovaný uznán vinným, že dne 1. června 1924 v B. vzbuzením omylu o svém volebním oprávnění, upotřebiv legitimace znějící na jméno Jan R., konal volební právo, příslušející tomuto bez jeho souhlasu, a uznal obžalovaného vinným nedokonaným přečinem padělání voleb podle §u 8 tr. zák. a §u 7 čís. 3 zákona ze dne 26. ledna 1907, čís. 18 ř. zák., spáchaným tím, že v B. dne 1. června 1924 v úmyslu, by vzbudil omyl o svém volebním právu, upotřebiv legitimace, znějící na jméno Jan R., a aby takto vykonal volební právo jemu nepřislušející, podnikl čin, vedoucí ke skutkovému vykonání přečinu, k jehož dokonání jen náhodou nedošlo.

Důvody:

Bez důvodnou jest zmateční stížnost, uplatňující zmatky §u 281 čís. 5 a 10 tr. ř. Vytýká rozsudku, že to, co nalézací soud podle rozsudkových důvodů, zjistil, opodstatňuje toliko přestupek podle §u 9 volebního zákona, a, byl-li přes to obžalovaný uznán vinným přečinem podle §u 7 č. 3 vol. zák., že jest výrok ten právně pochybeným (čís. 10), pokud se týče v důvodech alespoň ve směru §u 7 čís. 3 nejasným a neúplným (čís. 5). Než stížnost po zákonu neprovádí žádného z obou důvodů zmatečnosti. Neboť po stránce hmotněprávní dospívá k názoru, že jde o pouhý přestupek neoprávněného výkonu volebního práva (§ 9) jen tím, že se staví na stanovisko obhajoby obžalovaného v trestním řízení, že dostal volební listiny od neznámé osoby, o níž neměl příčiny pochybovati, že jest osobou, na tyto listiny voliti oprávněnou, pomíjejíc, že nalézací soud hájení toto označil výslovně nevěrohodným. Jestliže však stížnost zjištění důvodů, že »obžalovaný byl si dobře vědom, že není Janem R-em, přes to však šel vykonal volební právo za tohoto« s hlediska §u 7 čís. 3 volebního zákona neuznává postačitelým, další vývody rozsudku však, proč soud uvedenému hájení se obžalovaného neuvěřil, buďto prostě pomíjí, neb označuje příliš slabými, by na nich mohlo býti budováno soudcovské přesvědčení, neprovádí tím žádné z uvedených formálních vad rozsudku, nýbrž brojí toliko nepřipustně proti přesvědčení soudu po stránce skutkové. Z důvodů rozsudku zřejmě vyplývá skutkový před-

poklad nalézacího soudu, že obžalovaný dostal se k volebním listinám R-ovým, na jichž základě jeho právo chtěl konati, bez jeho souhlasu, vědomě způsobem lstivým a podloudným, byť i přesně nezjistitelným, že je nedostal vůbec od neznámého, tím méně od někoho, jejž pokládal za R-a. Za těchto okolností nešlo již o pouhý přestupek podle Šu 9 vol. zákona, nýbrž skutek spadá pod hledisko padělání voleb podle Šu 7 čís. 3 vol. zák., jemuž proto právem byl podřaděn. Okolnost, že Jan R., na jehož jméno legitimace zněla, již dříve byl odvolil, nebrání tomuto podřazení, protože, i když se přihlíží k tomu, že za tohoto předpokladu nelze mluvit již o volebním právu »někomu jinému příslušejícím«, kdyžtě volební právo to vykonáním volby bylo již ztráveno, v každém případě šlo o volební právo nepřislušející obžalovanému, takže jednání obžalovaného, byť nespadlo pod druhou větu Šu 7, odstavec třetí, spadalo pod první větu téhož trestního předpisu.

Než zákon porušen byl přece v tomto případě ve směru stížností neuplatňovaném. Jelikož bylo včasným zakročením volební komise výkonu volební práva obžalovaným zabráněno, přichází jeho zjištěné jednání s hlediska Šu 7 čís. 3 vol. zák. v úvahu jen jako pokus a jeví se jeho odsouzení pro dokonání přečin podle tohoto místa zákona právně pochybeným. K této vadě rozsudku přihlídnouti bylo podle Šu 290 tr. ř. z moci úřední i bylo proto zavrhnouti zmateční stížnost samu o sobě jako bezdůvodnou, uznati však dále, jak uvedeno.

Čís. 2078.

Opomenutí náležitě a bezpečně uschovati granát a zajistiti jej před výbuchem (§ 335 tr. zák.). Rozkaz třetí osobě, by granát zakopala, nevyvíňuje pachatele, nepostaral-li se zároveň o bezodkladné provedení rozkazu.

Neprovedení operace pro nedostatek svolení otce poraněného jest nahodilou vedlejší příčinou ve smyslu Šu 134 tr. zák., s níž pachatel nemohl předem počítati, k níž však svým trestným opomenutím dal podnět.

(Rozh. ze dne 7. září 1925, Zm I 310/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chrudimi ze dne 12. března 1925, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle Šu 335 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Po věcné stránce (čís. 9 a) Šu 281 tr. ř.) namítá stížnost, že nalézací soud posoudil nesprávně otázku objektivního i subjektivního zavinění obžalovaného, jakož i otázku příčinné spojitosti jeho opomenutí s nastalým výsledkem vůbec, a smrtí Bohumila P-y ml. zvláště. Stěžovatel má za to, že jeho trestní zodpovědnost se končila již tím, že dal spolehlivé a důvěryhodné osobě rozkaz, by granát zakopala způsobem, který uznal znalec za dostatečné opatření, by bylo zabráněno výbuchu.